

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 21, 2018

Nummer 21, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11433](#) 28-12-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:11301](#) 21-12-2017

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:5976](#) 26-04-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:3310](#) 18-04-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:3045](#) 11-04-2018

RECHTSPRAAK

Afstand van Nederlanderschap. Verzoeker, Iraniër, had ook de Nederlandse nationaliteit, maar heeft daarvan afstand gedaan. Hij komt van die afstand terug, omdat hij die afstand onder invloed van een geestelijke stoornis heeft gedaan. De rechtbank oordeelt dat het beroep op de nietigheid van de afstandsverklaring faalt. Er is onvoldoende om aan te nemen dat hij afstand heeft gedaan onder invloed van een geestelijke stoornis.

In geschil is of verzoeker in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit. Het is juist dat hij afstand heeft gedaan van de Nederlandse nationaliteit, maar hij heeft nooit de wil daartoe gehad. Verzoeker lijdt aan een bipolaire stoornis en heeft te kampen met ernstige psychische problemen als depressie en een angststoornis. Daarnaast had hij voorafgaand aan en rondom de periode van de afstandsverklaring financiële en huisvestingsproblemen. Door de mentale toestand waarin verzoeker verkeerde, zag verzoeker de remigratie naar Iran als enige optie.

De IND heeft als verweer gevoerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat toen hij op 23 augustus 2013 afstand deed, bij hem een geestelijke stoornis aanwezig was.

De rechtbank overweegt dat voor een geslaagd beroep van verzoeker op de nietigheid van de afstandsverklaring vanwege een geestelijke stoornis, op grond van artikel 3:34 BW allereerst vereist is dat komt vast te staan dat de geestelijke vermogens van verzoeker op het moment van het ondertekenen van de afstandsverklaring – dus op 23 augustus 2013 – gestoord waren.

De rechtbank is van oordeel dat hetgeen verzoeker heeft aangevoerd onvoldoende is om tot de conclusie te kunnen komen dat daarvan sprake was. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking. In de door verzoeker overgelegde verklaring van 14 maart 2017 van de in Iran gevestigde huisarts van de man, [naam huisarts], is weliswaar opgenomen dat verzoeker aan een bipolaire stoornis lijdt en dat hij sinds 2008 wordt behandeld met verschillende medicijnen voor psychische klachten als depressie en een angststoornis, maar uit deze verklaring blijkt niet dat en in hoeverre daarvan op of rondom 23 augustus 2013 – ten tijde van het ondertekenen van de afstandsverklaring door verzoeker – sprake was. De rechtbank is van

oordeel dat de verklaring van [naam huisarts] een onvoldoende feitelijke en concrete beschrijving en onderbouwing geeft van de geestestoestand van verzoeker op of rondom 23 augustus 2013. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat [naam huisarts] zijn verklaring achteraf (vier jaar later) heeft opgesteld en dat hij verzoeker rondom de relevante periode (2013) niet zelf behandelde of anderszins betrokken was bij de behandeling van verzoeker. Verzoeker woonde toen immers al geruime tijd (vanaf 2009) in Nederland. In de uitdraai van het Nederlandse medische dossier van verzoeker, afkomstig van zijn Nederlandse huisarts, wordt wel melding gemaakt van stressklachten in 2016 en één melding van stressklachten in 2013 (naar aanleiding van een ziekenhuisopname), maar er is niets te lezen over een bipolaire stoornis of andere psychische stoornis, zoals door verzoeker vermeld, nog daargelaten dat het moet gaan om een blijvende of tijdelijke stoornis van de geestesvermogens van verzoeker rondom 23 augustus 2013. Het beroep op nietigheid van de afstandsverklaring faalt dan ook.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:5976

Zaaknummer: C/09/529697 / HA RK 17-153

RECHTSPRAAK

Partijen zijn Nederlanders. De vrouw stelt dat zij in Jordanië zijn gehuwd. Zij verzoekt echtscheiding. De man heeft het bestaan van het huwelijk bestreden. De rechtbank wijst de verzoeken van de vrouw af en verklaart voor recht dat partijen nimmer gehuwd zijn geweest. De vrouw wordt veroordeeld in de kosten van de procedure en de kosten van de deskundige.

De vrouw stelt dat partijen met elkaar zijn gehuwd te Jordanië. Partijen hebben de Nederlandse nationaliteit. Zij stelt dat het huwelijk duurzaam is ontworpen en verzoekt echtscheiding alsmede partneralimentatie.

De man heeft het bestaan van het huwelijk tussen partijen bestreden. Hij heeft verzocht de vrouw niet-ontvankelijk te verklaren in haar verzoek tot echtscheiding en voor recht te verklaren dat partijen nimmer gehuwd geweest zijn. Verder heeft hij verzocht de vrouw in de kosten van de procedure te veroordelen.

De rechtbank overweegt dat, alvorens toegekomen kan worden aan de beoordeling van het verzoek van de vrouw tot het uitspreken van de echtscheiding, eerst een voorvraag dient te worden beantwoord, te weten de vraag of tussen de vrouw en de man een huwelijk tot stand is gekomen dat rechtsgeldig is gesloten volgens het recht van Jordanië en dat in Nederland moet worden erkend.

De vrouw heeft ten bewijze van het bestaan van het huwelijk een aantal stukken overgelegd, waaronder een in de Arabische taal opgestelde huwelijksverklaring en een deskundigenrapport van het Internationaal Juridisch Instituut (IJI). Omdat uit de door de vrouw overgelegde huwelijksverklaring volgt dat de verklaring is opgesteld door een man en een vrouw die de islam aanhangen, gaat de rechtbank er, evenals het IJI, van uit dat het islamitische personen- en familierecht van Jordanië op de huwelijksluiting van toepassing is. Regelgeving met betrekking tot het huwelijk is gebaseerd op de islamitische sharia. Van het huwelijk wordt in Jordanië op last van de islamitische rechtbank een huwelijksakte opgemaakt.

Aan de hand van de kennisbank Personen en Familierecht – Landeninformatie – Jordanië, gaat de rechtbank ervan uit:

- dat een in Jordanië tot stand gekomen huwelijk moet worden ingeschreven in het register van huwelijken in het district waar de huwelijksovereenkomst is gesloten (artikel 14 Wet op het Personeel statuut);
- dat een vrouw, ongeacht haar leeftijd, voor haar eerste huwelijk altijd toestemming nodig heeft van haar huwelijksvoogd, dit is de naaste bloedverwant van vaderszijde: vader, grootvader, broer, oom, en verder (artikel 9 Wet op het Personeel statuut).

Nu voor de rechtbank in ieder geval vaststaat dat de vrouw voor het door haar gestelde huwelijk geen toestemming heeft gekregen van een huwelijksvoogd, voldoet het huwelijk reeds om die reden niet aan een vormvereiste van het islamitische personen- en familierecht van Jordanië. Daarnaast heeft de vrouw niet aangetoond dat het huwelijk is ingeschreven in het register van huwelijken in het district waar de huwelijksovereenkomst is gesloten. Ten slotte is de huwelijksverklaring afgegeven op basis van een feitelijk onjuist 'Bewijs vrij van beletselen voor een gescheiden man'. Voorts acht de rechtbank nog een aantal andere feiten en omstandigheden van belang.

De rechtbank concludeert op grond van het voorgaande en alle overige feiten en omstandigheden dat niet is komen vast te staan dat tussen de man en de vrouw op een bepaalde datum te Jordanië, een rechtsgeldig huwelijk naar het islamitische personen- en familierecht van Jordanië tot stand is gekomen. De rechtbank zal dat huwelijk derhalve niet erkennen.

De rechtbank veroordeelt de vrouw in de kosten van de forensisch deskundige als de in het ongelijk gestelde partij. Wat betreft de overige kosten overweegt de rechtbank dat in familiezaken in het algemeen wordt besloten tot compensatie van kosten. Er kunnen zich echter gevallen voordoen waarbij het in strijd is met de redelijkheid en billijkheid om de proceskosten te compenseren. Wil sprake zijn van een dergelijke situatie, dan dient sprake te zijn van het nodeloos in rechte betrekken van de wederpartij. De rechtbank is van oordeel dat daarvan met betrekking tot de verzoeken van de vrouw sprake is. De rechtbank zal dan ook, overeenkomstig het verzoek van de man, de vrouw veroordelen in de proceskosten van de man.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:3310

Zaaknummer: C/15/242780 / FA RK 16-2711

RECHTSPRAAK

Verzoek tot vervangende toestemming voor het indienen van een verzoek tot geslachtsnaamswijziging. Bijzondere curator benoemd die adviseert tot afwijzing verzoek. Rechtbank wijst het verzoek af. Zie ook Rb. Noord-Holland 3 januari 2018, ECLI:NL:RBNHO:2018:44 (benoeming bijzondere curator).

De moeder heeft de rechtbank verzocht haar vervangende toestemming te verlenen voor de ontbrekende instemming van de man om een verzoek tot wijziging van de geslachtsnaam van minderjarige in te kunnen dienen bij het ministerie van Justitie. Zij heeft daartoe gesteld dat minderjarige haar achternaam wenst te wijzigen in die van de stiefvader. De vraag die aan de rechtbank ter beoordeling voorligt, is of het in het belang van minderjarige is dat deze vervangende toestemming aan de vrouw wordt verleend. De rechtbank heeft naar aanleiding van de stukken, het gesprek met de minderjarige en het verhandelde ter zitting aanleiding gezien zich hierin te laten adviseren door een bijzondere curator.

De bijzondere curator heeft in het verslag geconcludeerd dat er slechts zwakke en weinig steekhoudende argumenten gevonden zijn die de wens van de minderjarige om haar geslachtsnaam te willen wijzigen logisch zouden maken. De bijzondere curator heeft sterke aanwijzingen gevonden waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat de voedingsbodem van de wens van de minderjarige om haar geslachtsnaam te willen wijzigen een extrinsieke motivatie kent. Het verlenen van vervangende toestemming aan de moeder om de geslachtsnaam van de minderjarige door te kunnen zetten tegen de wens van de vader in, zal zowel het PAS-syndroom (*parental alienation syndrome*, ook wel ouderverstotingssyndroom genoemd) als het verwekendsyndroom kunnen voeden. Tijdens de zitting heeft de bijzondere curator aangevoerd dat er sterke aanwijzingen zijn gevonden die duiden op een chronisch loyaliteitsconflict vanaf de vroege jeugd van de minderjarige.

Tijdens de zitting heeft de advocaat van de moeder onder meer naar voren gebracht dat de bijzondere curator, gelet op de wettekst over de geslachtsnaamswijziging, buiten haar boekje is gegaan. Ook is de advocaat van de moeder van mening dat de bijzondere curator vragen heeft opgeworpen die buiten het kader van de vraagstelling van de rechtbank staan. Verder heeft de

advocaat van de vrouw aangegeven dat de minderjarige heeft gevoeld dat zij tijdens de gesprekken met de bijzondere curator één kant werd opgeduwd en dat zij zich niet gehoord voelde door de bijzondere curator. De advocaat van de moeder is van mening dat het rapport van de bijzondere curator onzorgvuldig en onvolledig is.

De rechtbank merkt allereerst op dat zij niet meegaat in de bezwaren die zijdens de vrouw zijn aangevoerd tegen het rapport. Dat de uitkomst van het onderzoek van de bijzondere curator de vrouw niet uitkomt, maakt niet dat het onzorgvuldig of onvolledig is. De rechtbank heeft daarvoor geen aanwijzingen gevonden.

De rechtbank heeft, gegeven het door de bijzondere curator geschetste loyaliteitsconflict en de sterke aanwijzingen voor het PAS-syndroom, begrip voor de uitdrukkelijke wens van de minderjarige om haar geslachtsnaam te wijzigen. De rechtbank twijfelt ook niet aan de goede band tussen de minderjarige en haar stiefvader.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat een wijziging van achternaam in die van de stiefvader thans niet in haar belang is. Een wijziging van de geslachtsnaam is een zwaarwegende beslissing met een emotionele lading. De minderjarige kan gezien de levensfase waarin zij op dit moment verkeert in combinatie met de hiervoor geschetste omstandigheden, naar het oordeel van de rechtbank de consequenties van een dergelijke wijziging niet overzien.

De rechtbank heeft daarbij in aanmerking genomen dat de minderjarige vanaf zeer jonge leeftijd elke twee weken een weekend bij haar vader heeft verbleven en dat deze regeling sinds een aantal voorvallen vanaf medio april 2017 niet meer plaatsvindt, waarbij zij ook haar vader niet meer ziet en spreekt. Met de gewenste geslachtsnaamwijziging lijkt het erop dat de minderjarige haar vader uit haar leven wil laten verdwijnen. Daarmee ontkent en verliest de minderjarige een deel van haar identiteit. De rechtbank acht dit niet in haar belang. De rechtbank zal dan ook het verzoek van de vrouw afwijzen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:3045

Zaaknummer: C/15/265582 / FA RK 17-6169

RECHTSPRAAK

Bewind. De kantonrechter heeft het verzoek tot machtiging voor inbreng van krachtens erfrecht verkregen vermogen en hypothecaire vorderingen in een bv afgewezen. Advieskosten voor oprichting bv komen voor rekening van de rechthebbende, oprichtingskosten voor rekening van de bewindvoerder.

De bewindvoerder verzoekt in hoger beroep het hof het vermogen van rechthebbende onder te brengen in een besloten vennootschap. Volgens de bewindvoerder kan het bezwaar van de kantonrechter dat geen toezicht meer mogelijk is op het vermogen van rechthebbende, worden ondervangen door de kantonrechter te benoemen tot niet-uitvoerend bestuurder van de besloten vennootschap. Dit kan volgens de bewindvoerder in combinatie met toezicht op het stemrecht op de aandelen, zodat tevens is gewaarborgd dat de kantonrechter als toezichthoudend bestuurder niet kan worden ontslagen. Daarnaast heeft de kantonrechter volgens de bewindvoerder diverse instrumenten uit de wet die voldoende waarborgen bieden om te voorkomen dat de bewindvoerder zijn hoedanigheid van bestuurder van de besloten vennootschap niet misbruikt ten nadele van rechthebbende.

Het hof heeft het verzoek afgewezen en is van oordeel dat de kantonrechter op de juiste gronden tot het oordeel is gekomen dat aan de bewindvoerder geen toestemming wordt verleend om de besloten vennootschap op te richten. Deze beslissing is geheel in lijn met de beschikking van de Hoge Raad van 20 november 2015 (ECLI:NL:HR:2015:3334), waarin sprake was van vergelijkbare omstandigheden als in de onderhavige kwestie. Indachtig voormelde uitspraak heeft de kantonrechter terecht geoordeeld dat er geen wettelijke basis is voor het toezicht door de kantonrechter op het vermogen van de besloten vennootschap, zodat het de bewindvoerder in zijn hoedanigheid van bestuurder van de besloten vennootschap vrij staat hierover naar eigen inzicht te beschikken en beheershandelingen te verrichten mits in het belang van de vennootschap. Of dit belang van de vennootschap duurzaam zal worden gelijkgesteld aan het belang van de rechthebbende, is aan het oordeel van het bestuur overgelaten. Het voorstel van de bewindvoerder om de kantonrechter tot niet-uitvoerend bestuurder te benoemen acht het hof alleen al niet uitvoerbaar omdat het uitoefenen van zijn toezichthoudende taken door toe te treden tot de organen van de vennootschap niet tot de

taken van de kantonrechter behoort.

Ten aanzien van het verzoek van de bewindvoerder te bepalen dat de kosten voor rekening van rechthebbende dienen te komen, is het hof van oordeel dat de advieskosten voor de oprichting van de besloten vennootschap voor rekening van rechthebbende dienen te komen. Weliswaar is geen toestemming verleend om deze besloten vennootschap op te richten, maar de bewindvoerder heeft met het maken van deze kosten de belangen van rechthebbende voorafgaand aan het instellen van het bewind behartigd. De kosten voor het daadwerkelijk oprichten van de besloten vennootschap dienen evenwel voor rekening van de bewindvoerder te blijven nu de bewindvoerder toestemming aan de kantonrechter had moeten verzoeken alvorens tot deze handeling over te gaan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11433

Zaaknummer: 200.225.463

RECHTSPRAAK

Verzoek van de moeder die in eerste aanleg niet was verschenen, tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een zorgregeling ten behoeve van de vader, toegewezen.

De moeder verzoekt in hoger beroep schorsing te bevelen van de werking van de bestreden beschikking waarbij de rechtbank een zorgregeling heeft vastgesteld tussen de vader en de kinderen. De moeder was in eerste aanleg niet verschenen.

Het hof heeft het verzoek toegewezen. Het hof acht het, tot op het hoger beroep is beslist, niet in het belang van de kinderen om zonder begeleiding die gespecialiseerd is op het gebied van omgang, hulpverlening en/of onderzoek, contactherstel tussen hen en de vader te laten plaatsvinden. Gebleken is dat de kinderen ruim anderhalf jaar geleden voor het laatst contact met de vader hebben gehad. De moeder heeft voldoende nader onderbouwd gesteld dat de kinderen in het verleden getuige zijn geweest van conflicten tussen de ouders, waarbij de politie eraan te pas moest komen. Voorts zijn de kinderen getuige geweest van mishandeling van opa vaderszijde door de vader. Gebleken is dat een ondertoezichtstelling van de kinderen waarbij door de gecertificeerde instelling (GI) is ingezet op een omgangsregeling tussen de vader en de kinderen niet tot resultaat heeft geleid. De ondertoezichtstelling is beëindigd bij beschikking van 17 februari 2017 omdat de vader tot eind december 2016 niet wilde instemmen met begeleide omgang. Toen de vader uiteindelijk wel wilde instemmen, bleek dat de moeder niet meer achter begeleide omgang kon staan.

De moeder heeft verklaard dat het thans goed gaat met de kinderen, maar dat zij bang zijn voor hun vader. Deze angst van de kinderen is voor het hof een gegeven, temeer nu ook de GI tijdens de ondertoezichtstelling heeft geconstateerd dat de kinderen zeer gespannen raken als een eventueel contactmoment met de vader wordt besproken. Dit heeft tot gevolg dat zorgvuldig dient te worden gezien of en hoe het contact tussen de vader en de kinderen kan worden vormgegeven. De veiligheid van de kinderen en hun welzijn staat hierin voorop.

De vader heeft weliswaar gesteld dat hij contactherstel met de kinderen wenst, maar lijkt zich niet te realiseren wat zijn handelen in het verleden voor effect heeft gehad op de kinderen. Ook dit jaar hebben zich volgens de moeder nog voorvallen tussen de kinderen en de vader

voorgedaan, waaronder het bijwonen van de vader van het schoolfeest in juni van dit jaar. De vader heeft erkend dat hij daar voor de kinderen onverwachts is verschenen. De kinderen hebben aangegeven dat zij de vader op dat moment niet wilden zien. Tijdens de mondelinge behandeling bij het hof heeft de vader verklaard dat hij natuurlijk naar het feest op school is geweest, omdat dit een feest is voor alle ouders. De vader lijkt zich aldus niet in de (gevoelens van de) kinderen te kunnen verplaatsen. Het hof heeft dan ook geconcludeerd dat het belang van de kinderen bij een veilige, stabiele situatie en een ongestoorde ontwikkeling dient te prevaleren boven het belang van de vader bij directe uitvoering van de contactregeling.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:11301

Zaaknummer: 200.227.756-02